

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 11 februari 2009 in zaak nr. 09/2531 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 januari 2009 is (hierna: de vreemdeling) in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 februari 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 februari 2009, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.M.P. van Gemert, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman
lid van de enkelvoudige kamer

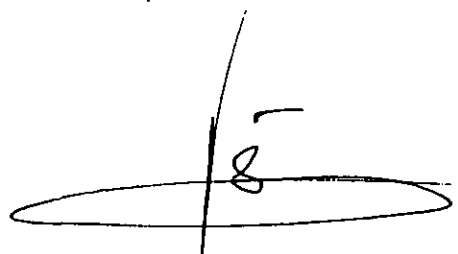
w.g. Van Gemert
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 maart 2009

393.

Verzonden: 11 maart 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

29. Jan. 2009 15:06

pv den bosch

Nr. 0850 P. 6/14

Ontvankelijk 22. Jan. 2009 22:06 N. 8107

Model M110-A Maatregel van bewaring

V-nummer
IND-nummer

3

Piketadvocaat : J. van der Wiel

Tel: 040-8513106

De ondergetekende, zijnde ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen, dan wel grensbewaking, levende Hulpofficier van Justitie, geleet op artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 en de artikelen 5-2 en 5-3 Vreemdelingenbesluit 2000 legt met het oog op de uitzetting aan de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam
Voorna(n)m(en)
Geboortedatum
Geslacht : Mannelijk
Geboorteplaats
Geboorteland : Jemen Republiek
Nationaliteit : Jemenitische

23 JAN. 2009

ULAO PV DEN BOSCH

0901 23.1025

de maatregel van bewaring op zoals bedoeld in:

- (X) artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000;
() artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;
() aanvraag artikel 1 c van de Vreemdelingenwet 2000
() aanvraag regulier

deze maatregel wordt gevorderd door*:

- () het belang van de nationale veiligheid, omdat
(X) het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat de vreemdeling:
() verdacht wordt van het plegen van een misdrijf
() veroordeeld is terzake misdrijf
() ongewenst verklaard is
(X) niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit
() zich niet aangemeld heeft bij de korpschef
() zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn
() gebruik maakt/maakte van een vals/vervals document
(X) zich bedient van een of meerdere alibies
(X) geen vaste woon-/verblijfplaats heeft
(X) eerder niet rechtmatig in Nederland verbleven heeft
(X) niet beschikt over voldoende middelen van bestaan om in zijn levensonderhoud te voorzien en/of om zijn terugreis te bekostigen
() overige reden(en):
() wegens toepassing van art. 59, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, omdat de voor terugkeer noodzakelijke bescheiden voorhanden zijn, dan wel binnen korte termijn voorhanden zullen zijn.

De maatregel is opgelegd :

Plaats: Eindhoven

Datum: 22-1-2009 Tijd: 19:57 uur

Staatssecretaris van Justitie,
namens de Staatssecretaris,
de hulpofficier van justitie,

N.S. Snoep,
Adjutant onderofficier der Koninklijke Marechaussee.

Handtekening:

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

0402352301

29. Jan. 2009 15:06 pv den bosch

Nr. 0850 P. 7/14

Ontvangst 22. Jan. 2009 22:06 Nr. 8107

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Intakebureau vreemdelingenzaken te Haarlem, telefoonnummer 023 - 5126736. Hierbij dient – bij voorkeur – gebruik te worden gemaakt van het model beroepsschrift, zie www.rechtspraak.nl.

* Sticht invullen bij inbewaringstelling op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vreemdelingenwet 2000.

0402352301

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 09/2531 VRONTN

Uitspraak in het geding tussen de vreemdeling genaamd althans zich noemende:

geboren op
bekend onder diverse aliassen,
van Jemenitische nationaliteit,
verblijvende in het detentiecentrum Alphen aan den Rijn,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. J. van de Wiel, advocaat te Eindhoven,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Bijsterbosch, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 januari 2009 is eiser in vreemdelingenbewaring gesteld.

Eiser heeft daartegen bij brief van 26 januari 2009 beroep ingesteld. Het beroep strekt tevens tot toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter zitting van 4 februari 2009. Eiser is daarbij in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 94, vierde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 dient de rechtbank te beoordelen of de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in strijd is met deze wet, dan wel bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.

2.2 De rechtbank stelt vast dat de gronden van het bestreden besluit niet in geschil zijn. Evenmin is in geschil dat die gronden de maatregel van bewaring kunnen dragen.

2.3 Volgens verweerders beleid, zoals opgenomen in hoofdstuk A3, paragraaf 2.4, ('Operationeel toezicht ter bestrijding van illegale immigratie') van de Vreemdelingencirculaire 2000 worden bij een controle op internationaal (intra-Schengen) vliegverkeer in beginsel alle grensgangers gecontroleerd. Indien daarvoor de tijd ontbreekt, kan hier ook een steekproefsgewijze controle plaatsvinden, aldus het beleid.

De rechtbank stelt vast dat volgens het beleid een steekproefsgewijze controle derhalve tot de mogelijkheden behoort. Anders dan eiser, ziet de rechtbank in het enkele feit dat in het proces-verbaal van staandehouding/overbrenging/ophouding (model M111-C) van 22 januari 2009 niet expliciet is opgenomen dat de tijd voor controle van alle grensgangers ontbrak, grond voor het oordeel dat in strijd met het beleid steekproefsgewijs is gecontroleerd. Eiser heeft geen feiten of omstandigheden naar voren gebracht die aanleiding geven voor dat oordeel. Er is daarom geen grond voor het oordeel dat eisers onrechtmatig is staande gehouden.

2.4 Eiser heeft voorts gesteld dat volstaan had kunnen worden met een lichter middel. Daartoe heeft hij aangevoerd dat er (inmiddels) twee personen zijn die zich garant willen stellen voor eiser en waarbij hij kan verblijven, zodat hij beschikt over een vaste woon- en verblijfplaats alsmede middelen om in bestaan te voorzien. Voorts is aangevoerd dat eiser ook voorheen, naar de rechtbank begrijpt: in elk geval vanaf de zomer van 2008, samen met zijn gezin over een vaste verblijfplaats in Nederland beschikte, en dat zijn vrouw is bevallen van hun vierde kindje en het daarom bijzonder schrijnend is dat hij niet bij zijn gezin kan verblijven. Ten slotte is gesteld dat eiser nog in procedure is inzake een verblijfsvergunning op grond van de pardonregeling en op van die procedure rechtmatig verblijf heeft.

2.5. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich evenwel in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat onder de gegeven omstandigheden geen aanleiding bestond voor het toepassen van een lichter middel. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser zich heeft bediend van verschillende aliaten in Nederland en dat hij in Nederland en ~~Zweden, onder-verschillende (Irakese)-identiteiten, asielaanvragen heeft gedaan, terwijl thans sprake is van een met een paspoort ondersteunde Jemenitische nationaliteit.~~ Voorts kan uit de verklaring van eiser zoals hij die voorafgaand aan zijn in bewarinstelling heeft afgelegd, niet worden afgeleid dat eiser al langere tijd beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats in Nederland. De verklaringen van eiser op dit punt zijn inconsistent. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder daarom het risico dat eiser niet meer voor uitzetting beschikbaar zou zijn, zodra deze in zicht zou komen, niet hoeven aanvaarden. De na eisers inbewaringstelling afgegeven garantverklaringen geven, wat daarvan verder ook zij, geen aanleiding voor een ander oordeel. Er is evenmin grond voor het oordeel dat eisers inbewaringstelling een niet geoorloofde inbreuk oplevert op artikel 8 EVRM.

2.6 De procedure tot de inbewaringstelling alsmede de wijze van tenuitvoerlegging van de bewaring in overeenstemming zijn met de wettelijke vereisten.

2.7 Eisers stelling dat verweerder onvoldoende voortvarend zijn uitzetting ter hand neemt volgt de rechtbank evenmin. Ter zitting heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank afdoende gemotiveerd dat en waarom Zweden verantwoordelijk thans verantwoordelijk moet worden gehouden voor eiser, hetgeen door eiser niet gemotiveerd is betwist. Uit de brief van

verweerder van 2 februari 2009 blijkt dat op 23 januari 2009 nader onderzoek is verricht in Zweden met betrekking tot eisers asielaanvraag en op 30 januari 2009 is een claimverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, van de Verordening (EG) 343/2003 bij de Zweedse autoriteiten ingediend.

Eisers stelling dat hij, kort gezegd, door de dossierbewegingen meerdere dagen niet in staat is geweest zelf een traject via het IOM gericht op vertrek naar Jemen verder in gang te zetten, geeft evenmin aanleiding voor de conclusie dat verweerder onvoldoende voortvarend aan eiser uitzetting werkt.

2.8 In hetgeen is aangevoerd, vindt de rechtbank geen grond voor het oordeel dat de bewaring in redelijkheid niet (langer) gerechtvaardigd is.

2.9 Het beroep dient derhalve ongegrond verklaard te worden en het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

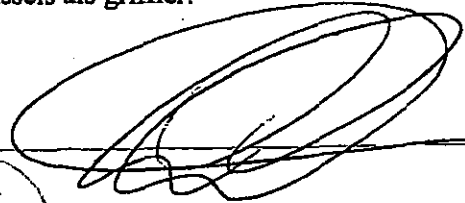
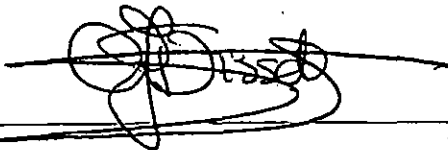
2.10 De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus gegeven door mr. L.J.P. Lambooy en in het openbaar uitgesproken op 11 februari 2009 in tegenwoordigheid van mr. F.J. Wissels als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen één week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

11 FEB. 2009

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

REINARTZ
advocaten

Hoger beroep schrift:

Geeft eerbiedig te kennen:

1. Algemene zaaksgegevens:

Ten behoeve van de vreemdeling:

achternaam:
voornamen:
geboortedatum:
nationaliteit: Jemenië
verblijfplaats:
v-nummer:
IND kenmerk: 0901.23.1025

Gegevens bepaaldelijk gevolmachtigde:

kantoor: Reinartz advocaten
naam: mr. J. van de Wiel
adres: Leenderweg 228
postcode: 5644 AC
woonplaats: Eindhoven
Postadres: Postbus 4046
postcode postadres: 5604 EA
telefoonnummer: 040-2126415
faxnummer: 040-2116709

Gegevens uitspraak rechtbank:

nevenzittingsplaats: Zutphen
datum uitspraak en verzending: 11 februari 2009
procedurenummer: 09 / 2531

2. De feiten:

1. Appellant verbleef sinds 1997 met zijn gezin in Nederland. Zij hebben hier een asielprocedure doorlopen. Hij heeft later verzocht om toekenning van een verblijfsvergunning in het kader van de Regeling afwikkeling nalatenschap Vw (oud). Deze aanvraag is afgewezen.
2. Op 22 januari 2009 is eiser staandegehouden tijdens een MTV controle op Eindhoven Airport. Bij besluit van die zelfde datum is hij in vreemdelingenbewaring gesteld.
3. Eiser heeft hiertegen op 26 januari 2009 beroep ingesteld. Het beroep is behandeld ter zitting van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, op 4 februari 2009. Bij de thans bestreden uitspraak van 11 februari 2009 (productie 1) is het beroep ongegrond verklaard.
4. Eiser is op 13 februari 2009 met hulp van het IOM teruggekeerd naar Jemen.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 FEB. 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHAAND.	LD: DD: PAR:

3. De uitspraak van de Rechtbank:

5. Bij haar uitspraak van 11 februari 2009 heeft de rechtbank overwogen – kort samengevat - dat de gronden van de bewaring niet in geschil zijn, en de bewaring ook kunnen dragen. Voorts acht de Rechtbank eisers staandehouding tijdens de MTV controle niet onrechtmatig. De Rechtbank is tevens van oordeel dat de Staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt kon stellen dat onder de gegeven omstandigheden geen aanleiding bestond voor het toepassen van een lichter middel. Ten slotte is de Rechtbank van oordeel dat de Staatssecretaris met voldoende voortvarendheid aan de uitzetting van appellant heeft gewerkt.

4. De grieven:

grief 1:

6. In rechtsoverweging 2.2 overweegt de rechtbank: *'De rechtbank stelt vast dat de gronden van het bestreden besluit niet in geschil zijn. Evenmin is in geschil dat die gronden de maatregel van bewaring kunnen dragen.'*
7. Appellant heeft ter zitting betoogd dat op 26 januari 2009 garantverklaringen zijn toegestuurd aan de Koninklijke Marechaussee te Eindhoven (productie 2), waarbij twee personen zich garant hebben gesteld voor het verblijf van appellant en de kosten daarvan, zolang verwijdering uit Nederland niet geëffectueerd kon worden. Namens appellant is betoogd dat daarmee de grond dat appellant niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats in Nederland, alsmede de grond dat hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, niet langer van toepassing zijn. Middels de garantstellingen beschikte appellant immers over een vaste verblijfplaats voor de periode gedurende welke zijn uitzetting niet geëffectueerd kon worden, en heeft hij tevens aangetoond middels derden in zijn bestaanskosten te kunnen voorzien gedurende die periode.
8. Eiser heeft tevens betoogd dat een andere grond, te weten dat eiser zich bedient van aliassen, de bewaring niet kan dragen omdat eiser deze aliassen reeds geruime tijd niet meer gebruikt. Hij heeft, toen hij zich aanmeldde voor een verblijfsvergunning op grond van de Regeling afwikkeling nalatenschap Vw (oud), zijn echte personalia bekend gemaakt, en ook onderbouwd middels een origineel Jemenitisch paspoort. Er kan dan ook niet (langer) worden gesteld dat appellant verwarring veroorzaakt over zijn ware personalia en herkomst, en daarmee een gegronde vrees creëert voor onttrekking aan uitzetting.
9. De Rechtbank heeft dan ook ten onrechte niet onderkend dat drie bewaringsgronden in geschil zijn, en dat deze naar de mening van appellant de bewaring niet kunnen dragen.

Grief 2:

10. In rechtsoverweging 2.3 overweegt de Rechtbank het volgende met betrekking tot het beleid van de Staatssecretaris betreffende controles op internationaal (intra-Schengen) vliegverkeer, als geformuleerd in hoofdstuk A3, paragraaf 2.4, Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000):

'De rechtbank stelt vast dat volgens het beleid een steekproefsgewijze controle derhalve tot de mogelijkheden behoort. Anders dan eiser, ziet de rechtbank in het enkele feit dat in het proces-verbaal van staandehouding/overbrenging/ophouding (Model M111-C) van 22 januari 2009 niet expliciet is opgenomen dat de tijd voor controle van alle grensgangers ontbrak, grond voor het oordeel dat in strijd met het beleid steekproefsgewijs is gecontroleerd. Eiser heeft geen feiten of omstandigheden naar voren gebracht die aanleiding geven voor dat oordeel. Er is daarom geen grond voor het oordeel dat eiser onrechtmatig is staande gehouden.'

11. De rechtbank bedoelt hiermee kennelijk te zeggen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat in strijd met het voornoemde beleid steekproefsgewijs is gecontroleerd. Appellant kan zich daarmee niet verenigen. Immers, in genoemd onderdeel A3/2.4 Vc 2000 staat in de laatste alinea vermeld dat bij een controle op internationaal (intra-Schengen) vliegverkeer in beginsel alle grensgangers worden gecontroleerd. Indien de tijd daarvoor ontbreekt, kan ook hier een steekproefsgewijze controle plaatsvinden. Het beleid van de Staatssecretaris stelt dus heel duidelijk dat een steekproefsgewijze controle bij intra-Schengen internationaal vliegverkeer alleen kan plaatsvinden indien wordt voldaan aan de voorwaarde dat er geen tijd is om alle grensgangers te controleren. Anders dan de rechtbank is appellant van mening dat uit het betreffende proces-verbaal derhalve duidelijk moet worden dat aan voormelde voorwaarde is voldaan indien men steekproefsgewijze gecontroleerd heeft. Het proces-verbaal maakt dit op geen enkele wijze duidelijk. Anders dan de rechtbank suggereert, kan bezwaarlijk van appellant worden verlangd om aan te tonen, althans aannemelijk te maken dat – in dit geval – de Koninklijke Marechaussee geen tijd had om alle grensgangers te controleren. Dat is immers informatie die aan appellant niet bekend kan zijn. Die informatie behoort exclusief tot het domein van verweerder.
12. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2.3 dan ook ten onrechte geoordeeld dat geen grond bestaat voor het oordeel dat appellant onrechtmatig is staande gehouden.

Grief 3:

13. Ingevolge onderdeel A6 / 5.3.3.3 kan een grond zijn om de vreemdelingenbewaring niet of niet langer toe te passen dat betrouwbaar te achten particulieren of instanties zich schriftelijk garant stellen voor de onderbrenging van de vreemdeling gedurende de tijd dat nog over diens uitzetting moet worden beslist of verwijdering nog niet kan worden geëffectueerd. Een andere grond kan erin zijn gelegen dat volstaan kan worden met een lichter middel (bijvoorbeeld een meldingsplicht).

14. In beroep heeft appellant betoogd dat de Staatssecretaris had dienen te volstaan met een lichter middel in plaats van vreemdelingenbewaring, zoals bijvoorbeeld een meldplicht. Hiertoe heeft hij onder andere aangevoerd dat eiser door de inbewaringstelling wordt gescheiden van zijn eveneens in Nederland verblijvende gezinsleden, met wie hij samenwoonde, laatstelijk in de gemeente Hoogezand. Appellant heeft zich dan ook op het standpunt gesteld dat de inbewaringstelling een inbreuk oplevert op dit gezinsleven. Dit klemmt temeer nu eisers vrouw, kort na de inbewaringstelling, is bevallen van hun vierde kind, en eiser door de detentie niet in staat was zijn rol als vader te vervullen tijdens en na die bevalling. Voorts zijn enkele garantverklaringen ingebracht, zoals reeds vermeld onder punt 7 van dit hoger beroepschrift.

15. Derhalve heeft appellant een beroep gedaan op het beleid als bedoeld in onderdeel A6/5.3.3.3 Vc 2000, en daarmee betoogd dat in dit geval de staatssecretaris in redelijkheid de bewaring niet (langer) kon handhaven, en had dienen te volstaan met het opleggen van een lichter middel.

16. In rechtsoverweging 2.5 overweegt de rechtbank het volgende omtrent de argumenten van appellant dat volstaan had kunnen worden met een lichter middel:

'Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich evenwel in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat onder de gegeven omstandigheden geen aanleiding bestond voor het toepassen van een lichter middel. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser zich heeft bediend van verschillende aliassen in Nederland en dat hij in Nederland en Zweden, onder verschillende (Irakese) identiteiten, asielaanvragen heeft gedaan, terwijl thans sprake is van een met een paspoort ondersteunde Jemenitische nationaliteit. Voorts kan uit de verklaring van eiser zoals hij die voorafgaand aan zijn inbewaringstelling heeft afgelegd, niet worden afgeleid dat eiser al langere tijd beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats in Nederland. De verklaringen van eiser op dit punt zijn inconsistent. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder daarom het risico dat eiser niet meer voor uitzetting beschikbaar zou zijn, zodra deze in zicht zou komen, niet hoeven aanvaarden. De na eisers inbewaringstelling afgegeven garantverklaringen geven, wat daarvan verder ook zij, geen aanleiding voor een ander oordeel. Er is evenmin grond voor het oordeel dat eisers inbewaringstelling een niet geoorloofde inbreuk oplevert op artikel 8 EVRM.'

17. Naar de mening van appellant kent de rechtbank in voornoemde overweging 2.5 ten onrechte een groot gewicht toe aan het feit dat eiser vroeger onder andere personalia asielaanvragen heeft gedaan. Appellant heeft immers uit eigen beweging zijn ware identiteitsgegevens prijsgegeven. De rechtbank heeft daarbij onvoldoende gewicht toegekend aan het feit dat eiser dit uit eigen beweging heeft gedaan, geruime tijd vóór de inbewaringstelling. Voorts is onvoldoende gewicht toegekend aan het feit dat appellant zijn identiteit ook heeft onderbouwd middels een authentiek paspoort. Onder die omstandigheden had de rechtbank niet een dusdanig groot gewicht aan het vroegere gebruik van aliassen kunnen toekennen als zij thans heeft gedaan. Appellant bedient zich thans immers niet (meer) van aliassen en heeft zijn identiteit aangetoond en onderbouwd.

18. Voorts kent de rechtbank in haar belangenafweging een te groot gewicht toe aan het feit dat eiser onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij voorafgaand aan zijn inbewaringstelling over een vaste woon- of verblijfplaats beschikte. Deze discussie is immers achterhaald door het feit dat meerdere personen zich garant stellen voor het verblijf van appellant bij hen gedurende de tijd dat uitzetting niet kon worden geëffectueerd. Het risico dat de Staatssecretaris loopt, namelijk dat appellant 'uit het zicht' geraakt, wordt ondervangen doordat derden garanderen dat appellant bij hen zal verblijven. Ten onrechte overweegt de Rechtbank dan ook dat de afgegeven garantverklaringen geen aanleiding geven voor het oordeel dat met een lichter middel had kunnen worden volstaan.
19. Met rechtsoverweging 2.5 heeft de rechtbank dan ook ten onrechte geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kon stellen dat onder de gegeven omstandigheden geen aanleiding bestond om te volstaan met het toepassen van een lichter middel. Tevens ontbreekt in de uitspraak een kenbare afweging van belangen in het kader van artikel 8 EVRM. De uitspraak is daarmee onvoldoende gemotiveerd. Naar de mening van appellant had de belangenafweging in zijn voordeel dienen uit te vallen nu er sprake is van een ongewoon schrijnende gezinssituatie door de inbewaringstelling van appellant, en de door de rechtbank en de Staatssecretaris genoemde belangen, namelijk dat appellant in het verleden aliassen heeft gebruikt en niet consistent heeft verklaard over zijn verblijfplaats, op grond van het onder punt 17 en 18 overwogene, niet zwaarder wegen dan de gronden van appellant om tijdens de uitzettingsprocedure bij zijn gezin te mogen zijn.

Grief 4:

20. In de tweede alinea van rechtsoverweging 2.7 overweegt de rechtbank ten aanzien van de vraag of de Staatssecretaris voldoende voortvarend aan appellants uitzetting heeft gewerkt, het volgende:
- 'Eisers stelling dat hij, kort gezegd, door de dossierbewegingen meerdere dagen niet in staat is geweest zelf een traject via het IOM gericht op vertrek naar Jemen verder in gang te zetten, geeft evenmin aanleiding voor de conclusie dat verweerder onvoldoende voortvarend aan eisers uitzetting werkt.'*
21. Appellant heeft in beroep aangegeven – hetgeen door de Staatssecretaris niet is betwist – dat het dossier inzake de inbewaringstelling op 26 januari 2009 niet meer in het bezit was van de Koninklijke Marechaussee, aangezien het was doorgestuurd aan de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) in Alphen aan den Rijn in verband met het feit dat appelland op die datum in het detentiecentrum Alphen aan den Rijn werd geplaatst. Pas op 2 februari 2009 was de DT&V in Alphen aan den Rijn in het bezit van het dossier, zo is gemachtigde uit telefonisch contact met de DT&V aldaar gebleken. Het dossier is dus een week onderweg geweest.
22. In een uitspraak van uw Afdeling d.d. 24 december 2008 (zaaknr. 200808733/1, LJN: BG9501) wordt een situatie waarin het dossier pas een week na de overplaatsing van de vreemdeling naar het UC werd ontvangen zonder dat sprake was van bijzondere, niet aan de Staatssecretaris toe te rekenen omstandigheden, aangemerkt als verwijtbaar stilzitten tijdens de Staatssecretaris als gevolg waarvan daadwerkelijke handelingen ter voorbereiding van de uitzetting, ernstig worden vertraagd.

23. Ook in het geval van appellant is de verwijdering ernstig vertraagd, en heeft hij onnodig veel tijd in bewaring doorgebracht doordat het dossier eerst na 7 dagen bij DT&V in Alphen aan den Rijn aanwezig was. Zo heeft men in de tussentijd geen vertrekgesprekken met appellant kunnen houden, en geen oordeel kunnen geven over de garantverklaringen die op 26 januari 2009 waren toegestuurd. Ook is het in die tijd niet mogelijk geweest om eiser in te lichten over de mogelijkheden om met hulp van het IOM zelfstandig te vertrekken, en was het voor eiser onmogelijk om aan zijn eigen vertrekplicht met hulp van het IOM gevolg te geven omdat hij niet over zijn paspoort kon beschikken. Dit bevond zich immers in het dossier van de Staatssecretaris.

24. Het feit dat de Staatssecretaris in de tussentijd wel een Dublin claim bij Zweden heeft ingediend, doet aan het vorenstaande niet af. Dat neemt immers niet weg dat geen oordeel kon worden gegeven over de toepassing van een lichter middel, en geen gevolg kon worden gegeven aan appellants eigen vertrekplicht, waaraan hij wilde voldoen.

25. De rechtbank heeft derhalve miskend dat de Staatssecretaris onder de genoemde omstandigheden de duur van de vrijheidsontneming niet zo beperkt mogelijk heeft gehouden, end e opgelegde maatregel als gevolg daarvan van meet af aan in redelijkheid niet gerechtvaardigd was.

5. Conclusie:

26. Op grond van al het vorenstaande concludeert Al Arashi dan ook dat de Rechtbank ten onrechte het beroep tegen de opgelegde maatregel van vreemdleingenbewaring ongegrond heeft verklaard, en ten onrechte heeft nagelaten om deze van aanvang aan, althans een later in goede justitie te bepalen tijdstip op te (doen) heffen. Om die zelfde redenen heeft de Rechtbank tevens ten onrechte het verzoek van appellant om schadevergoeding voor de ten onrechte in bewaring doorgebrachte dagen, afgewezen.

Verzoek:

Appellant verzoekt u:

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, met procedurenummer 09 / 2531, te vernietigen;
- het beroep bij de Rechtbank alsnog gegrond te verklaren;
- het besluit tot het opleggen van de maatregel van bewaring van 22 januari 2009 te vernietigen;
- de Staatssecretaris te veroordelen tot het voldoen van een schadevergoeding aan appellant conform de daarvoor geldende normen;
- de Staatssecretaris te veroordelen in de proceskosten, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep.

Bovenvermelde gemachtigde verklaart dat hij door appellant uitdrukkelijk bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het indienen en ondertekenen van dit hoger beroepschrift.

Eindhoven, 17 februari 2009

mr. J. van de Wiel